

Az élet szekerén

Száz tavasznak a múltját ki már megélte,
emlékekből szövni a jövő fonalát.
Szívére forrt a végtelen sors pecsétje:
kopott tükrében látja egykor-önmagát.

Száz szíromkoszorú: tömérdek hull földre.
Alant a kikövezett út sártengerét,
keserédes sírást, csöndjével befödte.
A túlpartról hívja: könyörgi istenét.

Száz madárdal szerelem: pora széllel száll.
Fakó-szív dobbanásban, felsejlik a nyár.
Ráncos arcán a konok idő meg-megáll,
vén barázdák között lustán: -kitartón vár.

Száz és százezer büvölő hitvesi csók,
gyöngykacaj mosolyban huncutul megpihen.
Pirosló orcái mint tűz rózsabimbók,
izzanak fel szelíden, emlékeiben.

Száz esztendő gyümölcse: régen beérett.
Több emberöltőnyi lélek a fák alatt,
szorgos munkától énekük messze zengett,
míg a friss tavasszal, újonnan rügy fakadt.

Évek közt az idő megbújva szendereg,
a sors fonalát kezéből ím kiejti.
Száz év létezés, lepkeszárnyon ellibeg,
csillagpor szórta útján, a menny köszönti.

Nézőpont

Virágok közt fekszem, ahogy megteremtett az Isten,
pucéran és szelíden, ruhám rajtam csak a nincsen.
Testem rejti a rét világa, bogáncs meg boglárka,
a napsugár melegséget dédelget a bojtjában.

Táncol és bólogat, mosolyra készíti arcomat,
szélben szálló pitypangernyő, csiklandozza orromat.
Ha most észrevettél, ím, láttál póre helyzetemben,
magamon a semmit, szoknyára cserélem, sebesen.

Kékeszöld és sárga selyemruhám, szirmokból szöve,
Rekettye és bakszakáll közt, bebújok a cipőmbe.
Búcsúzom a réttől, ami átölelte testemet,
magam helyett itt hagyom a mindennapi terheket.

Rejtekhelyem messze már, magába olvasztja a táj.
Az erdő zöld búbáj, megbabonáz, indulnom muszáj.
Belépek a fenyvesbe, szebbet Van Gogh sem festhetne,
Elvárásolta lelkemet, rabul ejti lényemet.

Mindig velem vagy...

Kértem az Istent: öleljen át szorosán,
de nem válaszolt- sikolt fejemben a csend.
A nyári napfény cseppfolyós ragyogása
bevonja mezítelen karom: megsimít.

Kértem az Istent: csitítsa gondolatom,
De néma minden- a fohász szava beszél.
Tavaszi fák zúgó lombja között a szél,
duruzsolva mesél: szebb tavaszt ígézõn.

Kértem az Istent: mutasson igaz utat.
De vaksötét az éjszaka: nincs csillagfény.
Pataknak jeges morajában vízpára
kendõzi arcom: megtisztító olvadás.

Kértem az Istent: testem és lelkem óvja.
De nem tört fel bennem egészségnek kútja.
Õszi avar hívogatón illatozik,
sétára indul lábam- zubog a vérem.

Kértem az Istent: hitemmel hadd dicsérjem.
De nem válaszolt- térdem rogyik, erõtlen.
Sötét viharfelhõk mögül fölragyogva
nyújtózik a fénysugár. Csókolja orcám.

Az évszakok körforgása

Könnyû sálát kerít magára a nyár,
itt-ott még érzem simító melegét,
böröm a fénnel hál. Melege átjár.
Már szalad. Érzy a télnek delejét.

Piruló arcán a vágy: rózsát csókol, s
feladja sokszínû selyem köntösét.
Õszbe keringõzi a nyarat. Bõkol.
Szirmokat szór, Cinóbernek vörösét.

A delejes herceg? Zord tél királya.
Szívének bugarában szerelem remeg.
Fényes zúzmarába vonja vigyázva
kedvesét. Szerelmük szövik istenek.

Testükből a tavasz szül édes áldást.
Bölcsőben ringat új virágszirmokat.
Lágy este gyújt szentjánosbogár lámpást,
majd a nyár ismét csábítón hívogat.

Csillagpor

Sötétségnek fényes csillagtengere között,
hová üdvözült lelked oly rég elköltözött,
oda nyitom kapumat, hívó gyertyafénnyel.
Ott halk imát mormolok érted, üdvözléggel.

Szellemed elkísér a létnek viharában,
szomjazom életed itt e rút igazságban.
Testtelen burokba vont lényed fényben ragyog,
gyötört szívem könnyét főhajtással tagadom.

Kereslek bárhol, hol Isten ujjával rajzolt
csillagport neked, mutatva utadat. Lángolt
az őszi égnek szurokfekete palástja,
az Úr hívó szavára. Vágyom oltalmára.

Mécsesek titkos világa rejti az anyát,
apát s korán vesztett gyermekek angyal arcát.
Lángja kiáltja édes érzések magányát
a nincsnek. Az öröklét széttárja fényszárnyát.

Nyugszik szívem, hisz magamba temetve viszlek
lelkem ragyogásában, örök, izzó hitnek
nehéz napokra, ha szűken mérik az áldást,
fáklyának, hogy megtaláljam Isten országát.

Perzselj!

Csókolj hát! Muszáj, itt, ebben a pillanatban.
Őrülten ölelj! Szoríts vadul, egyre jobban,
csókolj! Csókolj százszor! Egy bormámoros este
emléke lesz testünknek a gyönyörű veszte.

Levetkezem. Lecsúsztatom magamról lassan,
lázadó sikolyom selyem köntösét, halkan.
Figyellek, igézlek. Buján csábít a testem.
Hozzád bújva, reszketve csókollak. Láss engem!

Öleld át ziháló, mezítelen kebleim!
Feledtesd, ne féljem többé önnön terheim.
Simíts! Harapj vadul, mintha nem lenne holnap,
érints meg! Bárhol, a kételyek már elfogytak.

Félhomályos szobában sóhajtásunk sikít,
A csendben vádolhatna is, de itt nem számít.
Csak a most van, csak te létezel a szememben.
Perzselj! Égjen tüzed minden apró erebben.

Ha majd minden csontom olvad a szenvedélyben,
tarts meg engem az érzéseknek fellegében.
Csókolj hát! Muszáj, ott, abban a pillanatban.
Őrünten ölelj! Szoríts vadul, egyre jobban.

Csábít

Furcsa érzéseknek tömkelege,
a szívnek kapuján dörömbölve
próbál utat keresni, beféle.
A zavaróan rég üres, nincsbe.

A régmúlt kopogtat ott, üvöltve,
múltadat hívva, fázón remegve
kérlel, engedd be, egyetlen percre.
Emlékek tavában elsüllyedne.

Megfulladna benne, elrévedve
megannyi szerelmes ölelésben,
megadná magát: neked. Könnyezve,
jelenedben a múltat szeretve.

A puszta sivárságba ereszd be!
Vezesd a kiszáradt tómederben,
porlepte évek közt terelgetve
keress vele, búcsúzó szerelmet.

Ne fázzon, kabátjával terítsd be,
engedd, hadd vigye el, mi kell. Messze.
Zárja szíved kapuját! Menesztve
Őt, légy ismét önmagad. Lélegezz!

Értékek

Anyám óvta a szülői szó csendes igazát,
a gyermekbe vetett daloknak tiszta visszhangját.
Az apa parancsolóan is kegyes irgalmát,
a család hű szeretetének meleg vigaszát.

Anyám óvta az első látás örök szerelmét,
a jó házasságnak síríg tartó becsületét.
Az isten kegyelemének bölcső-melegét,
az utolsó ítélet kegyes eljövételét.

Anyám óvta az őszinte tisztelet értékét,
a kétkezi munka boldogító verejtékét.
A tavaszi földek megújuló ébredését,
az évszakoknak folyton mulandó öröklétét.

Anyámat óvta az apám végtelen szerelme,
rajongó szemének határtalan bűvölete.
Mélabús lelkét ölelte csorduló könnycsepje,
vigasztalan létük óvta hitvesi keresztje.

A lélek pilácsa

A sötétség az illanó fuvallatban ragadt.
Nem lehet az élet csak küzdés, szenvedés, kétség,
veszett háború... Végtelen. Kell egy csöpp reménység!
Vígasztalan sorsomban a komor gonosz maradt.

Nap nap után az összezapás: jó és rossz között.
Nem lehet a létezés csupán szürke pusztaság,
felperzselt föld... reménytelen. Kell a fénylő világ!
Hamvába holt utamon, az éjszaka örködött.

Tündöklő csillag pislog az ég fekete vásznán.
Nem lehet kérészeletű, hulló, mi csak röhög
nagy csatákon... sátáni. Kell a biztos, az örök!
Világítótornyom a végzet hollószín árnyán.

A Tejút ragyog, ott várakozik rám az Isten.
Nem lehet törekvésem folyvást becstelen, léha,
alávaló... szennyes. Kell hit, mikor a szív néma!
Imám a fáklyám, vezet a pislákoló fényben.

Reggel

A vén redőny résein besurran a fény,
csendben, szuszogó szobámban nyúlik felém.
Átkúszik a padlón porcicáim testén,
nyújtózik ágyamra, e titokzatos lény.

Kissé elidőzik, sustorog az éjjel,
hajnali csöndemmel táncol a kanapén.
Meghajolva útjára bocsátja, büszkén,
bőrömet csókolva álmom tépi széjjel.

A combomnak ívét mámorral simítja,
pihéim közt zajlik az árnyék fogócska.
Lustán fordulok én ölelő karodba,
tested álom illatát magamba szívva.

Kiszakít az óra szerelmes mámorból,
mosdani indulok, hajamat kefélem.
hálóingem lehull, ruhára cserélem,
szívem hagyom nálad, s indulok otthonról.